

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 8379/2022

06.10.2022. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., ког заступа пуномоћник Петар Јовчић, адвокат из ..., против тужене ЈП „Водовод Врање“, ког заступа пуномоћник Александра Стошић, адвокат из ..., ради дуга, вредност предмета спора 6.000,00 динара, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 867/22 од 11.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.10.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 867/22 од 11.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1548/19 од 08.02.2022. године укинут је у целости платни налог Основног суда у Врању Пл 461/19 од 04.07.2019. године за износ главног дуга од 6.000,00 динара, по рачуну бр. ../2019 од 08.05.2019. године, са законском затезном каматом од 17.05.2019. године до исплате и за трошкове издавања платног налог у износу од 7.900,00 динара и тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. Тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности одлуке до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 867/22 од 11.04.2022. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда Основног суда у Врању. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију, у форми посебне ревизије, због погрешне примене материјалног права.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно ради разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, односно ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије, сходно ставу 2. исте одредбе, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, Врховни касациони суд је утврдио да нема услова да се дозволи одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Према разлозима другостепене пресуде, тужиоцу као пуномоћнику туженог нису досуђени трошкови заступања туженог у поступку ради заштите права на суђење у разумном року. Закључујући да тужилац радњу подношења приговора ради убрзања поступка није предузео у складу са уговором о заступању и по налогу туженог као властодавца, нижестепени судови одбијају захтев тужиоца за исплату накнаде за састав приговора.

Имајући у виду разлоге на којима је заснована другостепена пресуда и предмет тужбеног захтева, наведено правно питање не представља питање од општег интереса, нити у интересу равноправности грађана. Не постоји ни потреба за уједначавањем судске праксе о предметном правном питању будући да обим пуномоћја, као и однос пуномоћника и властодавца зависи од околности сваког конкретног случаја и сагласности воља уговорача. Изузетно дозвољена ревизија не може да се изјави због погрешне примене материјалног права учињене у конкретно у побијаној пресуди, нити због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Не постоји ни потреба за новим тумачењем права.

У складу са наведеним разлозима, Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца, као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије тужиоца у смислу одредбе члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца недозвољена.

Сходно одредби члана 468. став 1. ЗПП, споровима мале вредности сматрају се спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Против одлуке другостепеног суда донете у парници у спору мале вредности ревизија није дозвољена, у складу са одредбом члана 479. став 6. ЗПП.

У конкретном случају ради се о спору у ком се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност од 3.000 евра на дан подношења тужбе, будући да је вредност предмета спора на дан подношења тужбе 6.000,00 динара. Следи да против другостепене пресуде донете у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

На основу изнетог, применом одредбе члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић